

Republika Srbija
VRHOVNI SUD SRBIJE
Rev 1412/05
29.06.2005. godina
Beograd

U IME NARODA

Vrhovni sud Srbije u Beogradu, u veću sastavljenom od sudija: Vojimira Cvijovića, predsednika veća, Branislave Apostolović, Jovanke Kažić, Lucije Dragojlović i Milomira Nikolića,, članova veća, u parnici tužilje AA, čiji su punomoćnici AB i AV, advokati, protiv tuženog BB, čiji je punomoćnik VV, advokat, radi utvrđenja udela u zajedničkoj bračnoj imovini, odlučujući o reviziji tuženog izjavljenoj protiv presude Okružnog suda u Novom Sadu Gž.br. 1267/04 od 9. 2. 2005. godine, u sednici održanoj dana 29. juna 2005. godine, doneo je

P R E S U D U

ODBIJA SE kao neosnovana revizija tuženog izjavljena protiv presude Okružnog suda u Novom Sadu Gž.br. 1267/04 od 9. 2. 2005. godine.

O b r a z l o ž e n j e

Presudom Opštinskog suda u Bečeju P.br.449/00 od 12. 2. 2002. godine, stavom prvim izreke, delimično je usvojen tužbeni zahtev, te je utvrđeno da je tužilja vlasnik 293/1000 dela na nekretnini, uvedenoj u GG, a nakon premera pod parcelom br. DD, koja se u prirodi nalazi u ĐĐ u pogledu stare i nove, ali nedovršene kuće, te je tuženi BB dužan trpeti da se na osnovu ove presude na ___ dela uknjiži kao vlasnik ovde tužilja AA u zemljišnim knjigama, u roku od 15 dana pod pretnjom prinudnog izvršenja. Stavom drugim izreke, odbijen je deo tužbenog zahteva koji se odnosi na pravo svojine i uknjižbe te svojine u zemljišnim knjigama, a tiče se preko dosuđenog dela nekretnine, kao neosnovan, a stavom trećim izreke obavezan je tuženi da tužilji na ime troškova parničnog postupka isplati iznos od 28.000,00 dinara, u roku od 15 dana pod pretnjom prinudnog izvršenja.

Okružni sud u Novom Sadu je presudom Gž.br. 1267/04 od 9. 2. 2005. godine odbio žalbe tužilje i tuženog i potvrdio prvostepenu presudu.

Protiv navedene presude Okružnog suda u Novom Sadu, tuženi je blagovremeno izjavio reviziju zbog pogrešne primene materijalnog prava.

Ispitujući pobijanu presudu u smislu odredbe čl. 386. ZPP, Vrhovni sud je našao da revizija tuženog nije osnovana.

U provedenom postupku nije učinjena bitna povreda odredaba parničnog postupka iz čl. 354. st. 2. tač. 11. ZPP, na koju Vrhovni sud pazi po službenoj dužnosti.

U pravnosnažno okončanom postupku utvrđeno je da su parnične stranke živele u bračnoj zajednici efektivno 14 godina, sve do 1990. godine kada su se razveli. Tužilja nije bila u radnom odnosu, vodila je domaćinstvo, starala se o deci i povremeno pomagala u poljskim radovima. Tuženi je za vreme trajanja braka bio u radnom odnosu, a posle radnog vremena radio je kod privatnih zanatlija. U vreme zaključenja braka sa tužiljom bio je vlasnik 4 jutra i 6m2 oranice i 1/3 dela kuće njegovih roditelja u EE. Po zaključenju braka sa tužiljom, njegov otac kupio je kuću u ĐĐ koju je prepisao na njega, a tokom trajanja bračne zajednice, stranke su na ovoj kući izvršile razne popravke,

te su na istom placu podigle i novu kuću, srušile stare pomoćne objekte i sazidali nove. Za izgradnju kuće, tuženi je kod svoje firme podigao kredit koji je vraćen do prestanka bračne zajednice.

Polazeći od ovako utvrđenog činjeničnog stanja, pravilno su nižestepeni sudovi primenili materijalno pravo kada su zaključili da zajedničku imovinu stečenu tokom braka čini imovina opisana u stavu prvom izreke prvostepene presude, sa naznačenim udelima.

Odredbom čl. 321. Zakona o braku i porodičnim odnosima propisano je da imovina koju su bračni drugovi stekli radom u toku bračne zajednice jeste njihova zajednička imovina. U smislu odredbe čl. 327. istog Zakona, bračni drugovi mogu u svako doba sporazumno izvršiti deobu zajedničke imovine, a u slučaju da do sporazuma ne dođe, koliki je udeo svakog bračnog druga u zajedničkoj imovini određuje sud prema njegovom doprinosu ocenjujući sve okolnosti. Pri tome će se, shodno odredbi čl. 328. navedenog Zakona, voditi računa ne samo o ličnom dohotku i drugim prihodima svakog bračnog druga, već i o pomoći jednog bračnog druga drugome, staranju o deci, o njihovom vođenju domaćih poslova, stvaranju i održavanju imovine i o svakom drugom obliku rada i saradnje u upravljanju, održavanju i povećanju zajedničke imovine. Ove okolnosti, nižestepeni sudovi su cenili i pravilno odredili udeo tužilje i tuženog u sticanju zajedničke imovine, bliže označene u izreci prvostepene presude. Stoga, navodi revizije kojima se osporava ovakav zaključak nižestepenih sudova nisu osnovani.

Takođe ni ostalim revizijskim navodima se ne dovodi u sumnju pravilnost i zakonitost pobijanih odluka. Ovo stoga što kredit podignut i utrošen u toku bračne zajednice za zidanje kuće predstavlja zajednički doprinos oba bračna druga u sticanju te imovine. Otplata ostatka kredita koju je izvršio tuženi nakon razvoda braka, kako to u reviziji ističe, nije od uticaja za ocenu veličine njegovog doprinosa u sticanju kuće za čiju gradnju je podignut kredit.

U tom smislu, tuženi je stekao samo obligaciono pravni zahtev prema tužilji, te može zahtevati da mu tužilja naknadi tako isplaćeni ostatak kredita, srazmerno njenom udelu.

Sa iznetih razloga, Vrhovni sud je na osnovu ovlašćenja iz čl. 393. ZPP u vezi odredbe čl. 491. ZPP ("Službeni glasnik RS", br. 125/04), odlučio kao u izreci.

Predsednik veća-sudija,

Vojimir Cvijović, s.r.

Za tačnost otpavka

sd